

tizesek, százasok, karok emelkednek, kapnak utánuk,
rajta, vigye, adok-veszek,
ócskások ugatnak, ugatnak,
hamiskártyások, becsapottak,
itt vannak a szekerek megrakva rogyásig,
pántlika-utak, melyeken végigdöcögtek,
a messzeség azúr várai, lombpaloták,

a megtermékenyített föld
sajgása, gyönyöre, gyümölcsök,
ó, összekuszáltan, gomolyagban
autósztrádák, csápoló reflektorok,
itt van az éjszakában tévelygők elszórt hada,
az álmukban kitakarózók
felülről szitáló aranyesőben,
a zene spirál tornyai, dzsesszbandák
brummogó dallamai, hasbeszélők,
akrobaták, zuhanó testek parádéja,
blúzokon fityegő bronzérmék,
a Kedves elsárgult fotója,
csecsebecsék, összekaszabolt arcok,
kik is vagyunk, mivé leszünk,
tóparton lányok tűnnek el,
forog az óriás kerék,
küllője életem, életed, életünk,
özönlenek a vásárlók, csereberélők,
itt vannak rengeteg sorokban
a saláták kondor fejei,
rücskös uborkák,
felcsapó füstben réztorkú kikiáltók,
eleven áram, felbolydult piac,
porban, zivajban,
hangszórók bömbölésén át.

SZOKOLAY KÁROLY:

V ALLOMÁS AZ IFJÚSÁGRÓL

Mit tudom én, hogy mért figyellek úgy,
már mámorosan is a figyelemtől,
ifjúság, mások ifjúsága,
s nemcsak szépséged, frisseséged,
és megrögzöttség nélküli
szilaj kedvedet, fintoraidat;
keserúséged is, mert olyan friss az is,
mint mindened, akár a fán az alma.
És álmaidat vélem látni én,
s eszembe jutnak régi álmaid,
ahol azt mondtam józan és szelíd
öreg barátaimnak: — „Nem, no nem,
engem mindenre ne tanítsatok,
majd rájövök magam!
Kipróbálok, ha addig élek is!”
Ó, hát ezért figyellek?
De sose higgyétek, hogy káröröm
lapul, mint macska, tekintetem alján:
mindent tegyetek szívetek szerint,
ti jobban cselekedtek — ez is álmom.
A friss csodálkozás az én figyelmem,
s hogy: „Így van ez megint,
no lám” — dúdolgatom,
s kapaszkodom belétek,
ti biztos karfák, fölfelé vivők.